

LBRIS

We know
books

MUGUR IONIȚĂ

scrie-mi!

R O M A N

Lebăda Neagră
Iași, 2023

1

Liniște absolută. Liniștea aceea a dimineților în care știi că ceva important are să se întâmple, liniște ce urmează să fie spulberată în mii de bucăți. Pe cer nu se află niciun nor, iar soarele a răsărit în spatele nostru, având poziția ideală pentru a orbi inamicii. Nicio adiere de vânt nu mișcă firele de iarbă printre care pândim copleșiți de adrenalină, ascunși în tranșee. Din când în când, câte o pasăre ne dă emoții țâșnind pe deasupra noastră precum un proiectil, iar noi ne plecăm și mai mult capetele, din instinct. Dintr-un moment într-altul furtuna trebuie să se dezlănțuie. Știm asta pentru că noi suntem cei care o provocăm.

După un sfert de oră de liniște, în mod firesc, devenim neliniștiți. Un pârâit scurt, aud în căști vocea lui Charlie 2, locțiitorul meu:

— Nu cred că au de gând să atace ei primii. Ne așteaptă.

— Îi simt acolo. Sunt în pădure, îi răspund sigur pe mine.

Hârșâit de atâtea lupte, știu cum se comportă rivalul. Așteaptă să ieșim din tranșee după care deschide focul.

— Ce ne-a trebuit nouă campania asta? Pământurile nu au resurse, e totul pustiu. În plus, am avut o grămadă

de pierderi. O să ne ia cel puțin o lună să refacem diviziile, muniția și tancurile pierdute.

— Merită, îi spun. Îi vom prinde ca într-o menghină. Și de ce să nu fim sinceri, ne-am distrat pe cinste până acum. Le-am arătat tuturor cine suntem.

Un alt bâzâit scurt în căști:

— Aici Charlie 4. Suntem gata.

— Charlie 4, *stand by*. Așteptați semnalul meu. Știți ce aveți de făcut.

— *Roger, standing by. Charlie 4 out.*

M-am înrolat cu cinci ani în urmă în Legiune ca simplu soldat. Inovațiile tactice de care am dat dovadă și, fără modestie, curajul apropiat de nebunie m-au adus în mai puțin de șase luni la comanda unui pluton, după un an a unei companii, și tot așa, pas cu pas, a unui regiment, unei divizii și, iată-mă acum, în fruntea întregii armate. Sub conducerea mea, am extins teritoriul Alianței Nordice de trei ori, iar acum înaintăm pe un teren anevoios pentru o poziție-cheie ce ne va ajuta să cucerim mai departe întregul continent. Acesta este visul meu și este împărtășit de majoritatea camarazilor. Mă urmează orbește, dar pentru asta trebuie să dau dovadă de curaj și să pornesc primul, așa cum am făcut-o de nenumărate ori, însetat de cuceriri. Steagul nostru în patru culori cu o maimuță pe mijloc tronează pe cele mai mari clădiri din mai multe capitale europene. Invazia este pregătită în amănunt, am lucrat la planuri câteva săptămâni. Am făcut chiar un exercițiu în care am simulat asaltul și totul a ieșit perfect. Avem de gând să îi distrugem printr-un atac coordonat pe flancuri, creând haos, iar eu cu echipa mea să-i lovesc

frontal. Planul este foarte bine pus la punct, nu avem cum să dăm greș.

— Nu iertăm nimic! le zic tuturor pe canalul global.

Scopul nostru este să băgăm spaima în adversari. Sub amenințarea terorii, am cucerit unele teritorii fără a trage niciun foc de armă. Decât să-și vadă orașele distruse, infrastructura franjuri, câmpurile arse și trupele decimate, mulți s-au predat de bunăvoie și ne-au jurat supunere, îngroșând oastea noastră. Orice lovitură este permisă. Onoarea nu își are locul, doar gloria.

Ne potrivim ceasurile la secundă și, inspirați de Dumas, strigăm:

— Toți pentru unul, unul pentru toți!

Știu de ce este nevoie pentru a fi un lider: curaj și determinare. Uneori a trebuit să fiu dur, să-i dau afară din armată pe cei lipsiți de curaj, pe cei care nu au executat precis ordinele, chiar și pe cei îndrăgostiți. Dragostea nu își are locul pe câmpul de luptă. Îi înmoaie pe soldați, îi face visători și vulnerabili, iar noi nu avem nevoie de așa ceva. Avem reputația unor brute fără milă, care distrug tot ce le iese în cale, pârjolim orașe, aruncăm construcții în aer, inundăm minele, ștergem sate întregi de pe suprafața hărților, rescriem geografia și creăm istoria. Cu toate că sădim moarte în stânga și în dreapta, paradoxal, simțim că aceasta-i viața adevărată.

Precum clopotele apocalipsei, obuzele încep să sfâșie cerul, iar clădirea din spatele nostru se destramă în mii de bucăți de moloz. Zulu 16 cade primul cu un geamăt scurt. Apoi soră-sa, Delta 7. Lovită direct în cap, apucă să scoată un neverosimil *fuck it!*

Transmit ordinul de luptă.

— *Ready to roll*, aud un cor de voci, compus din zeci de Charlie, Delta și Zulu.

— Charlie 2, mă acoperi!

— *No problem, boss*.

Am încredere în el, m-a scos din multe încurcături. În ciuda unui sentimentalism aparte, este o brută pe câmpul de luptă.

Dintr-un salt sunt în afara tranșeei și pornesc în fugă către cel mai apropiat pâlc de copaci după care mă pot ascunde. Țin strâns mitraliera de calibru mic, cu încărcare rapidă și cadență mare. Primul glonț îmi șuieră pe la ureche ca un avertisment, apoi se dezlănțuie iadul. Cu zgomote infernale, obuzele fac cratere uriașe în jurul meu, dar nu mă opresc. Sunt eu, Papa Charlie pentru apropiați, The Top Dog pentru adversari, am o reputație de păstrat, un exemplu de dat și un teritoriu de cucerit. Cu cât șuieratul gloanțelor și atacurile de mortiere se intensifică, cu atât mai mult simt cum mă copleșește gloria. Cu coada ochiului văd cele două companii, 2 și 3, înaintând cu dificultate printre explozii pe flancuri. Încep să trag ca un dement în pâlcul de copaci unde văd umbrele mișcătoare, le simt teama și groaza. În haosul creat nu avem decât să-i punem pe fugă și să-i vânăm unul câte unul până se declară învinși.

Rezistența este peste așteptări. Dar suntem pregătiți.

Mai am vreo douăzeci de metri până la pâlcul de copaci care ar trebui să-mi ofere o protecție temporară până vine și restul companiei. În urma mea, Charlie 2 trage cu precizie înspre linia pădurii și văd cum umbrele cad una după alta.

Un tanc gigantic, negru ca moartea, venit de nicăieri, se năpustește nervos către mine. Prima grenadă nu este de ajuns, parcă nici n-o simte. Mă arunc la pământ în timp ce o azvârl pe a doua. Explodează chiar în zona șenilelor, imobilizând bestia. Nu-l iert pe niciunul dintre cei trei soldați care ies disperați pe chepengul de sus și prin ușa din spate. Pe primii doi îi secer cu o rafală de mitralieră, iar pe al treilea cu un glonț bine țintit în cap, zburându-i creierii cu tot cu cască. Mă ridic și continui alergarea fără să simt nicio oboseală.

Dar ceva este în neregulă. Charlie 2 a încetat să mă acopere. Cuibul de mitralieră inamic ne provoacă daune serioase. În stânga și în dreapta văd cum camarazii mei cad secerăți. Pe Zulu 7 îl retează un obuz în două, picioarele îi rămân înfipte în pământ în timp ce corpul și capul îi zboară înapoi în tranșee, băgând groaza în ceilalți Zulu.

— Charlie 2, Charlie 2, sunt Papa Charlie! Ce faci? Trage în cuibul de mitralieră, că ne termină ăștia!

Întorc privirea și îl văd pe Charlie 2 încremenit, nu schițează niciun gest. Este, în mod inexplicabil, blocat fix în momentul în care am mai multă nevoie de el. Un atac de panică este exclus. N-am de ales decât să neutralizez de unul singur acel cuib. În mijlocul focului, în timp ce alerg bezmetic, în zigzag, printre explozii, aud *I get up and nothin' gets me down*, primele versuri din *Jump*, melodia lui Van Hallen. Am uitat să închid telefonul aflat în buzunarul de la piept. Prin bluetooth, îmi sună în căști în cel mai nepotrivit moment. Nervos, mă arunc la pământ și apăs pe butonul de preluare apel al căștii:

— Ce te răstești așa la mine? N-o să-ți vină să crezi. Alberto a părăsit-o pe Carmela și a rămas cu menajera, cu Ciquita. Chiar cu ea, cea care i-a pus otravă în friptura de iepure.

— Mama?!

— Dar cine credeai că e?

— Mama, așteaptă! Nu pot să vorbesc acum.

— Vezi că te caută Ileana.

— Zi-i și ei să aștepte! Ciao! și închid.

Nici nu mă ridic bine și primul glonț mă nimerește în piept, scuturându-mă zdravăn. Al doilea, în picior, mă îngenunchează. Nu simt nicio durere. Doar furie. Și ceva amorțeală în degete. Arma îmi pică din mână, gloanțele continuă să mi se înfigă în piept, iar eu fac cunoștință pentru prima oară cu neputința. Ca într-un film derulat cu încetinitorul, văd cum se apropie pământul. În timp ce iarba, atât de verde la începutul asaltului, se colorează lent în roșu – un roșu din ce în ce mai închis –, prind frânturi de imagini ale catastrofei: camarazii mei retrăgându-se haotic, Charlie 2 împietrit în aceeași poziție de la începutul atacului. Înainte să se facă întuneric deplin, ca un ecou ce se pierde în aer, aud câteva voci:

— *Papa Charlie is down! Papa Charlie is down!*

Apoi, din nou, liniște. De data aceasta o liniște de mormânt.

2

— **B**ăga-mi-aș! izbucnesc atât de tare încât pisica sare din poala mea fix pe tastatură, cu o lăbuță pe tasta Alt și alta pe Tab, schimbând ferestrele între ele. Charlie 2, ce naiba ai făcut? Ai adormit? Ne-am chinuit degeaba.

— *Guys*, spune camaradul spășit, cu o vădită dezamăgire în glas, m-a sunat prietena și m-a amenințat că, dacă nu ies acum să o duc la mall, nu mai iese cu mine niciodată. Trebuie să plec, îmi pare rău. *Real life sucks!*

Într-un sens sau altul, nu este departe de adevăr.

Scos abrupt din demersul meu războinic, ies înfuriat din cameră.

— Mama, ți-am spus să nu mă mai deranjezi când mă joc!

— Stai de zece ore închis în dormitor, vrei să înnebunești? Mi-ai zis să nu intru peste tine, dar nu mi-ai spus că n-am voie să te sun.

— Tu vorbești? Tu care stai de dimineață până seara în fața televizorului la telenovele?

— Uite, a venit Ileana pe la tine, te așteaptă de jumătate de oră, nici măcar n-ai salutat-o.

— Scuze, Ileana, ce faci?

— Era vorba că azi facem curățenie în apartament. Luni îți vin vizitatorii, nu?

— Ah, am uitat. Dă-i încolo, nu am niciun chef azi. Iar Vincent tot n-a plecat. Sper să nu îmi lase un dezastru, așa cum a lăsat Bilele înaintea lui.

— Și are dreptate mami, mai ia și tu o pauză de la jocul ăla! îmi spune cu malițiozitate, în timp ce mușcă dintr-o gogoasă.

Venită de la sală, îmbrăcată sport, în colanți mulați pe fundul proaspăt tonifiat de zecile de ridicări de bazin și genuflexiuni, cu un tricou alb de-al meu, mult prea mare pentru ea, pe care scrie *I'm Sharp* – în fond, i se potrivește –, părul negru prins pe jumătate într-o coadă, Ileana este roșie în obraji și pare că mai are destule resurse de energie. Nu că s-ar omori ea cu sportul, dar abonamentul este plătit de companie și trebuie să profite la maximum. În plus, alături de colegile ei, se poate amuza pe seama instructorilor de fitness care, pe rând, le oferă sfaturile necesare, iar din când în când și altceva. Deși are un corp frumos, sănii fiind punctul ei forte – mă rog, punctele –, în afara orelor de sport îi ține ascunși cu dibăcie sub haine largi. Merge pe principiul că frumusețea este interioară.

Mama i-a pus câteva gogoși pe o farfurie – le-a terminat deja – și o cană de cafea.

— Am o responsabilitate față de oamenii aceștia, au încredere în mine și, dacă mi-am asumat, acum trebuie să duc campania asta până la capăt, îi spun cu emfază, vizibil iritat de prezența ei. Știi cât mi-a luat ca să ajung unde sunt acum?

— Știu, câțiva ani. În care puteai scrie romanul de dragoste la care visezi.

— Iar mă iei cu povestea asta? Am să-l scriu dacă nu mă mai bați tu la cap, dacă am dispoziția necesară. Nu pot scrie la comandă și, nu în ultimul rând, nu pot scrie un roman de dragoste dacă nu mă îndrăgostesc, e firesc.

Oricât încearcă să disimuleze, o scurtă adiere a dezamăgirii îi trece peste chip. O maschează cu rapiditate, mimând indiferența.

— Dacă tot petreci atât de mult timp în fața calculatorului, mai bine fă ceva care să-ți dea o satisfacție reală, nu virtuală. Nu spuneai tu că Jules Verne a scris toate aventurile alea de pe mare, pe lună sau de sub pământ fără să iasă vreodată din Franța? Dacă el a reușit asta, înseamnă că și tu poți scrie o poveste de dragoste fără să te îndrăgostești.

Pe Ileana o știu, aș putea spune, de când mă știu și pe mine. Fiind vecini, de aceeași vârstă, am copilărit împreună, am fost colegi de grădiniță, de școală și de liceu. Am fost atât de apropiați încât ne strigam cu apelativul *bro*. Am fost confidenți, ne-am împărtășit gândurile, iar când am crescut, eu îi povesteam despre relațiile mele, ea despre ale ei. Uneori ne făceam chiar lipeli, amuzându-ne împreună de cum decurgeau lucrurile între noi și terți. Am fost, fără să exagerez, cei mai buni prieteni. Asta până am făcut sex prima oară. Nu știu ce ne-a venit. Nici contextul, nici desfășurarea nu au fost spectaculoase. Am încercat pesemne să ne consolăm unul pe celălalt după relații eșuate simultan. De atunci totul s-a schimbat. În mod paradoxal, relația intimă distrusese chiar intimitatea dintre noi. Ceea ce s-a vrut o apropiere s-a dovedit a fi securea ce ne-a separat, prietenia noastră denaturându-se

fundamental. Jena s-a strecurat între noi, nu mai eram *bro* unul cu altul și vă dați seama că nici confidențe nu mai aveam cum să ne facem. Am devenit peste noapte străini ca doi soți dintr-o familie erodată, care nu mai au ce să-și spună unul altuia.

— Hai să schimbăm subiectul. Simt că mă sufoc numai când mă gândesc la chestiunea asta cu scrisul. Mama! Adu-mi și mie o gogoasă și pachetul de țigări!

Din camera ei, unde s-a retras, mama nu m-a auzit.

— Ești infirm? Nu poți să-ți iei singur? mă tachinează Ileana. Uite, ți-am adus o carte de dragoste, poate te inspiră.

Din colecția Top10, ediția de buzunar de la Polirom, cartea are pe coperta unu o pictură în stil rococo înfățișând, într-un decor idilic – mai puțin cerul care este oarecum întunecat –, un tip cu pălărie și păr grizonant – mai degrabă perucă din perioada post-Ludovic, despre care am citit că erau pline de păduchi și puțeau a pudre și parfumi dulci – dăruind unei tinere neasemuit de frumoase un șal sau un pulover, nu îmi dau bine seama. Cu o privire ușor visătoare, ochii vii, mâini delicate, ten deschis, părul blond spre roșcat căzut în bucle mari pe umeri, chipul tinerei din tablou mă intrigă, chiar mă face să tresar ușor. Judecând după flaut, pare o păstoriță, deși rochia este destul de extravagantă pentru această îndeletnicire. Dar această privire, situată undeva între melancolie și nebunie, mă atrage cel mai mult. Mi-o imaginez îmbrăcată în uniformă de poliție pe străzile New Yorkului, studentă la Sorbona, iubita unui cavaler romantic din Evul Mediu sau corporatistă într-un *deux-pièces* la fereastra